

Sygn. akt IV CSK 163/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Zambrowie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce
z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Ca 304/13,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset)
zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**

**2. przyznaje adwokatowi H.M. od Skarbu Państwa Sądowi
Okręgowego w Ostrołęce kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższego wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący podniósł, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania znajduje podstawę w oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oraz, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czyli przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze

abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436).

Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. m. in. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została należycie wykazana przez skarżącego; uzasadnienie wniosku w istocie sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez sądy obu instancji.

Oparciu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności musi towarzyszyć wywód skarżącego, na czym - jego zdaniem - polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentacją wskazującą na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Nie każde bowiem naruszenie określonego przepisu (nawet oczywiste) prowadzi do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne *prima facie* („na pierwszy rzut oka”) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 154/11 oraz z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13 - nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n